

Molitveno ratovanje

Ulazak u duhovna područja vladavine demonskih poglavarstava i vlasti iznad sela, gradova, država i kontinenta, njihovo svezivanje i lišavanje duhovnog utjecaja na ljude, molitvene duhovne borbe u kojima se nastoji doći do proboja i probuđenja, otkrivanje skrivenih demonskih položaja koji sprečavaju napredak Božjeg kraljevstva na zemlji, kajanje kršćana za grijeha nacije kojima pripadaju i druga slična terminologija obilježavaju učenja koja možemo svesti pod zajednički nazivnik - molitveno ratovanje u nebeskim prostorima. Popularnost i zanimanje koje pobuđuje ovo učenje u šarolikim kršćanskim krugovima svakako zaslužuje pomnu biblijsku provjeru. Suočavamo li se s ozbiljnim i odgovornim duhovnim djelovanjem koje je utemeljeno na Pismu, ili je riječ o lažnom učenju koje promiče nebiblijske tehnike, od strane kvalitetnog biblijskog komentatora nazvane: "tehnologija Rata zvijezda", prema istoimenom filmu znanstvene fantastike.

Kad se slušaju ili čitaju propovijedi učitelja molitvene borbe, stječe se dojam da je njihovo poznavanje skrivenih tajni duhovnog svijeta isto, ako ne i veće od samih anđela. Oni o tome govore s velikom sigurnošću, autoritetom i detaljnom preciznošću u opisu svojih viđenja, za koja tvrde da su nadahnuta Svetim Duhom. Nije naodmet spomenuti da se knjige s takvom i sličnom tematikom prodaju u visokoj nakladi diljem svijeta. Učitelji molitvene borbe redovito se koriste s nekoliko biblijskih stihova i poglavlja, koje vade iz konteksta okolnosti i svrhe u kojima su izrečeni. Također, skloni su donošenju izjava koje ne potkrepljuju Pismom. Bez obzira na to, zahtijevaju da ih slušatelji bespogovorno prihvate kao autoritativnu i nepogrešivu objavu.

Pogledajmo izjavu Johna Mulindea, jednog od propovjednika molitvene borbe: "Kao što sam rekao, davao može izdržati

propovijed. Također, može te pustiti da evangeliziraš ili prorokuješ. Možeš biti apostol u mnogim nacijama, no, počneš li moliti efektivno i u pravednosti, tada počinju nevolje." Ovo je uvodna izjava u seriju njegovih učenja na temu duhovne borbe. Već i ovako, na prvi pogled, ove riječi blago rečeno izazivaju čuđenje onih kršćana koji su poslušni Kristovoj zapovijedi i predano propovijedaju Evanđelje, vjerom se oslanjajući na djelovanje sile Svetog Duha kroz duhovne darove. Ovaj učitelj kao da kaže: "Možda i nije loše da kršćani propovijedaju, ali to je staromodna tehnika naviještanja Evanđelja! Postoji nešto učinkovitije, bez čega neće biti napretka Božjeg kraljevstva!" Spominjanje efektivne i pravedne molitve također je u vrlo čudnom kontekstu. Ona je prema Mulindeu prisutna isključivo u duhovnom ratovanju. U cijeloj seriji propovijedi na temu duhovnog ratovanja ovaj učitelj propovijedanje Evanđelja uopće ne spominje. Cilj duhovne borbe je slabljenje ili potpuno uništenje utjecaja koji demonska poglavarstva i vlasti imaju na ljude u svijetu koji ne poznaju Krista.

Mulinde kaže: "Kad govorimo o probuđenju, to znači da moramo duhovno ratovati i nadvladati duhove tame koji vladaju nad nacijama u duhu. Samo tada će plod ratovanja biti manifestiran u vidljivom području." Mulinde se, kao i ostali učitelji poziva na šesto poglavlje Poslanice Efežanima u kojem Pavao opisuje kršćansku bojnu opremu. Prije nego vidimo što Pavao zapravo uči, razmotrimo kroz svjetlo Božje riječi gore spomenutu teoriju. Ona zvuči vrlo duhovno i spektakularno, ali nema nikakvo uporište u Bibliji. Kad bismo učitelje molitvene borbe zamolili da nam pokažu barem jedan primjer u Novom savezu gdje Isus, apostoli, ili bilo koji vjernik koristi njihove ratničke molitvene tehnike, što bi se dogodilo? Doslovno ništa, jer na nikoga ne bi

mogli pokazati prstom i reći: “Evo, ovaj vjernik je u molitvi svezivao demonska poglavarstva i vlasti iznad grada ili nacije. Zato mi to danas nasljedujemo vjerom!” U tome i jest osnovna nevolja sa svim takvim i sličnim učenjima.

Demoni imaju dobro organiziranu duhovnu hijerarhiju. Oni vladaju nad životima ljudi koji se nisu obratili i prihvatili Spasitelja. Što se treba dogoditi da se ljudima pruži mogućnost izbjavljenja iz sotoninog kraljevstva? To je toliko važno pitanje da ga ne možemo preglasiti. Isus, apostoli i ostali vjernici zabilježeni u knjigama Novog saveza činili su samo jednu stvar - propovijedali su Evanđelje! To je uključivalo i ozdravljenje bolesnika, izgon zlih duhova iz ljudi i činjenje znakova i čudesa, koji su ljude upućivali na obraćenje i vjeru u živog Boga. Suočeni s istinom koju je Sveti Duh objavio, ljudi otvorenog srca prihvatili su Krista i tako bili spašeni od vlasti duhovne tame. To je bilo jedino sredstvo u ono vrijeme, to je jedino sredstvo i danas (Rimljanima 10:14-17; 1. Korinćanima 1:21).

Apostol Pavao je napisao trinaest poslanica vjernicima Novog saveza, a u Djelima možemo vidjeti opis njegovog duhovnog djelovanja. Kao što znamo, ljudi su pisali biblijske izvještaje nadahnuti Svetim Duhom (2. Petrova 1:21,22). Zar je moguće da apostoli i svi drugi zabilježeni vjernici nisu dobili “super - otkrivenje” o učinkovitim tehnikama molitvene borbe koje se danas naučavaju? Ako oni to nisu trebali znati, tko onda je? Sveti Duh je kroz knjige Novog saveza objavio konačnu Božju volju za Crkvu i svaki vid njezinog duhovnog djelovanja. Molitvena borba nigdje nije spomenuta u kontekstu kako se to danas naučava. To je maštovito i krivo učenje, protivno Pismu.

Pogledajmo dva primjera iz Djela. Pavao je boravio u Efezu, gradu koji je bio sjedište Artemidinog kulta, u čijoj je duhovnoj pozadini bilo demonsko poglavarstvo. U izvještaju iz devetnaestog poglavlja nigdje ne

vidimo da je Pavao okupio vjernike i počeo obilaziti okolo Artemidinog hrama, vežući i tjerajući teritorijalnog demona koji je nadzirao ovaj kult, kako bi oslabio njegov negativni duhovni utjecaj na tamošnju regiju. Upravo suprotno, apostol je, kao i uvijek, propovijedao Evanđelje. Takvo djelovanje je omogućilo da osvjedočenje Svetog Duha dođe na ondašnje stanovnike i razvila se snažna Crkva. U četvrtom poglavlju opisani su događaji neposredno nakon čudesnog ozdravljenja hromog prosjaka pred vratima Krasna u Jeruzalemu. Ovo čudo je imalo tako snažan duhovni utjecaj na grad, da su religiozni vođe priveli Petra i Ivana, zaprijetivši im da više ne propovijedaju o Isusovom imenu. Apostoli su pušteni na slobodu i odmah su otišli izvijestiti druge vjernike što se događalo za vrijeme ispitivanja. Kako je izgledao odgovor Crkve na novonastalu okolnost? Jesu li počeli ratovati u molitvi protiv demonskih sila koje su ih kroz religiozno svećenstvo nastojale uplašiti, kako se ne bi usudili narodu propovijedati silu Isusovog imena? Ne! U dvadeset devetom stihu vidimo da su se u molitvi obratili Bogu, tražeći od Njega neustrašivi duh u propovijedanju Evanđelja. Pogledamo sada drugi dio njihove molitve: *“Pruži ruku da se u imenu tvog svetog sluge Isusa događaju ozdravljenja i čudesni znaci.”* (30) Uočavamo njihovo usmjerenje prema propovijedanju Evanđelja i htijenje da se sila Svetog Duha u Isusovom imenu očituje kroz ozdravljenja i čudesne znakove. To je bila molitva u skladu s Božjom voljom.

Učitelji molitvene borbe nas uvjeravaju da je njihovo djelovanje učinkovito u duhovnom svijetu. No, kao što smo već vidjeli, takvo djelovanje nema temelj u Pismu, a o nekoj učinkovitosti u tom slučaju ne može biti ni govora. Pogledajmo u sljedećem stihu kakav je duhovni utjecaj izazvala molitva vjernika koja je usklađena s Božjom voljom: *“Dok su molili, potreslo se mjesto na kojem su bili skupljeni. Svi su se napunili Duha Svetoga, te neustrašivo počeli propovijedati Božju riječ.”* Obratimo pozornost na potres koji je nastao na mjestu gdje su vjernici molili. To

nije bio prirodni, nego duhovni potres. Grčka riječ *topos* koja je prevedena kao mjesto znači: grad, selo, područje, okolina, mogućnost, prilika za djelovanje, polje rada. Važno je da opazimo ovu važnu činjenicu; vjernici nisu samo molili u skladu s Božjom voljom, nego su se i pokrenuli u smjeru njezine provedbe. Počeli su neustrašivo propovijedati Evanđelje. Ukoliko smo ozbiljni vjernici koji žele napredak Božjeg kraljevstva, tada ćemo nasljedovati njihov primjer, a ne se povoditi za bajkovitim učenjima.

Vratimo se na šesto poglavlje Poslanice Efežanima. U jedanaestom stihu apostol kaže da se trebamo obući u bojnu opremu kako bi se oduprli đavolskim napadima. Nakon što u dvanaestom stihu navodi demonsku hijerarhiju, u trinaestom slijedi ponovljeni poziv na oblačenje bojne opreme, kako bi se mogli oduprijeti u zli dan, sve nadvladati i održati se. Kontekst Pavlovih riječi govori o borbi protiv demona i njihovom nadvladavanju u osobnom životu vjernika. Naglasak je na tome da se mi uspješno odupiremo njihovim napadima, kad se za to ukaže potreba. Nema ni spomena o tome da ciljano ulazimo u duhovna područja gdje oni vladaju kako bismo oslabili njihov utjecaj na izgubljene ljude. Jedina molitva koju Pavao spominje u tom poglavlju jest molitva u jedinstvu s Duhom za sve svete (vjernike) i za njega, kako bi mogao hrabro propovijedati Evanđelje.

Ove Isusove riječi upućene Petru također bivaju korištene kao uporište molitvene borbe: *“Zaista, kažem vam; ŠTO GOD SVEŽETE NA ZEMLJI, BIT ĆE SVEZANO I NA NEBESIMA, I ŠTO GOD RAZRIJEŠITE NA ZEMLJI, BIT ĆE RAZRIJEŠENO I NA NEBESIMA.”* (Matej 18:18) Očigledno je da kontekst Isusovih riječi ne govori o svezivanju demonskih sila, niti se može u bilo kojem pogledu primijeniti u tu svrhu. Poglavlje govori o postupku crkvenih službenika nad neposlušnim članovima. Također, Isusova izjava iz Mateja 16:19 nema nikakve veze s molitvenom duhovnom

borbom, nego s primjenom apostolskog autoriteta u ustanovljavanju ispravne doktrine u prvoj Crkvi i rješavanjem spornih pitanja unutar kršćanske zajednice. Jedino svezivanje spomenuto je u dvanaestom poglavlju Matejevog evanđelja. Farizeji su kritizirali Isusa, optuživši ga da istjeruje zle duhove iz ljudi uz pomoć njihovog poglavara - sotone. On im je odgovorio *“da nitko ne ulazi u kuću jakog čovjeka prije nego li ga sveže”*. (29) Isusove riječi nisu uputa koju nam daje u suočavanju s demonskim silama, nego slikovit prikaz onog što se događa kad sila Svetog Duha uđe u sotonino područje vlasti nad ljudskim životom. Niti u jednom izvještaju iz evanđelja ili Djela ne vidimo da je netko izgovorenim riječima doslovno svezivao demone prije nego ih je izbacio iz ljudi u sili Isusovog imena.

O čemu govori apostol Pavao u Drugoj poslanici Korinćanima: *“Iako, naime, živimo u tijelu, ne borimo se na tjelesan način. Naše borbeno oružje nije tjelesno. Naprotiv, ono je božanski jako za rušenje utvrda. Mi obaramo mudrovanje i svaku oholost koja se diže protiv priznanja Boga zarobljavamo svaki razum da se pokorava Kristu. I spremni smo kazniti svaku nepokornost čim vaša pokornost postane savršena.”* (10:3-6) Ovo je, također, jedno od omiljenih poglavlja koja učitelji molitvene borbe koriste kao podlogu svojih djelovanja u nebeskim prostranstvima. Utvrde koje Pavao spominje tumače kao demonska uporišta u duhovnom svijetu, koja trebaju biti razbijena od strane vjernika uporabom Božjeg duhovnog oružja. Kao i sve ostalo, tako je i ovo poglavlje izvađeno iz konteksta. Pavao je ove riječi izgovorio potaknut prigovorom nekih ljudi koji su narušavali njegov apostolski autoritet. Njihov stav nazvao je mudrovanjem i ohološću. Ništa od njegovih riječi ne može biti dovedeno u vezu s uništavanjem demonskih utvrda u duhovnom svijetu.

Osvrnimo se i na učenje o molitvenoj borbi koje tvrdi da vjernici Novog saveza imaju duhovni autoritet, kojim u izvanrednim okolnostima mogu zaustaviti prirodne

katastrofe koje prijete gradovima i regijama (uragani, potresi, poplave i dr.) Učitelji takvih i sličnih doktrina pozivaju se na Isusove riječi: *“Zaista, zaista, kažem vam, tko vjeruje u mene, i on će činiti djela koja ja činim. Činit će i veća od ovih, jer ja idem k Ocu.”* (Ivan 14:12) Kao što znamo, jedno od djela koja je Isus učinio u zemaljskoj službi bilo je zaustavljanje oluje i stišavanje uzburkanog mora (Marko 4:35-41). Shvatimo li bukvalno Isusove riječi, tada bismo mogli doći u iskušenje da pokušamo primjenjivati autoritet u onim područjima za koja uopće nije predviđen. Proučimo li izvještaj iz Markovog evanđelja vidjet ćemo da je cijeli događaj imao slikovitu poruku: Isus Krist ima vlast nad prirodnim pojavama. Učenici u čamcu nisu to duhovno razumjeli sve do trenutka kad se Gospodinova vlast očitovala smirivanjem olujnog vjetrova i uzburkanog mora. U četrdesetom stihu vidimo da je Isus upitao učenike: *“Zašto se toliko strašite? Kako nemate vjere?”* Očigledno, Isus ovo moćno djelo nije učinio zato da bi učenicima poručio: *“Vi također imate autoritet da to činite!”*, nego zato da u budućem vremenu kad ne bude fizički prisutan imaju vjeru u Njega - apsolutnog vladara nad vidljivim i nevidljivim stvarnostima.

Isusove riječi iz Ivana 14:12 odnose se isključivo na ona djela vjere za koja smo primili autoritet i izravnu zapovijed da ih činimo. To su: propovijedanje Evanđelja, istjerivanje zlih duhova iz ljudi, ozdravljanje bolesnih, uskršavanje mrtvih, govor u drugim jezicima i dr. (Matej 10:7,8; Marko 16:15-18; Luka 10:19). Vidimo li bilo gdje u Novom savezu da je Isus zapovjedio svojim sljedbenicima *“da u autoritetu zaustave”* uragane, potrese, poplave i druge prirodne katastrofe? Takva zapovijed ne postoji! Također, ne postoji niti jedan primjer u Novom savezu da je neki vjernik tako djelovao. Upravo suprotno, Isus jasno kaže da su prirodne katastrofe, glad i ratovi znakovi nadolazećeg Božjeg suda nad bezbožnim svijetom i Njegovog drugog dolaska (Matej 2:7). Za to sve vidimo *“da se*

mora dogoditi”. (Luka 21:9)

Otkud onda učiteljima molitvenog ratovanja objava da su vjernici Novog saveza pozvani zaustaviti takve pojave *“kad im Bog pokaže da tako djeluju”*? Apostol Pavao našao se usred oluje na Sredozemnom moru, kad je brodom prevožen kao zarobljenik. On nije u *“apostolskom autoritetu”* zapovjedio oluji da stane, nego je vjerom poslušao Boga koji mu je objavio da će preživjeti on i cijela posada broda (Djela 27:24). Valja spomenuti da su neka čudesa u Starom savezu bila obilježena izravnim djelovanjem Božjih ljudi na prirodne pojave. No, to svakako nije uzorak koji se ponavlja u Novom savezu. Isus svojim sljedbenicima nije dao autoritet nad prirodnim pojavama. Što reći o učenjima koja pozivaju vjernike *“da u duhu zabrane sotonu”* održavanje rock koncerata izopačenih izvođača, parada lezbijki i homoseksualaca i sličnih događaja negativnog predznaka koji se trebaju održati na području njihovih gradova i regija? Lažni apostoli obilaze svijet i održavaju bombastične konferencije duhovnog ratovanja na kojima uvjeravaju vjernike da mogu svezati demone koji stoje iza takvih stvari i zabraniti im da privremeno djeluju. Što se onda dogodi? Tragedija, sramota i sablazan! Naivni i neutemeljeni kršćani koji su plijen takvih lažnih učenja danima *“vežu demone i zabranjuju im da djeluju”*. Na dan 'D' održi se ono za što se sa sigurnošću tvrdilo *“da je svezano i zabranjeno u duhu”*. Pozivi na svezivanje i zabranjivanje određenih događaja znaju se i javno objavljivati, tako da se mobilizira što veći broj ljudi koji će se uključiti u molitveno ratovanje.

Važna stavka u učenju molitvenog ratovanja jest i pokajanje sudionika uključenih u nju. Prividno, to je u skladu s Biblijom. No, kad se pogleda cijeli kontekst u kojem se pokajanje spominje, jasno je da i ovo učenje izlazi iz okvira Božje volje. Mulinde kaže: *“Đavao ne može vladati nad područjem, osim ako nije u savezu s ljudima tog područja. Tako, prije nego bilo što učinimo u zemlji, moramo se pokajati. To se*

može učiniti na svakoj razini. Možeš se pokajati za nad svojim životom, obitelji, plemenom, klanom, nacijom, kontinentom i svijetom.”

Prva netočna tvrdnja jest ona u vezi nužnosti postojanja nekakvog saveza stanovnika određenog područja sa Sotonom, bez kojeg on tamo ne bi mogao vladati. Pavao naziva Sotonu bogom ovog svijeta koji je nevjericima oslijepio nevjerničku pamet, da ne vide svjetlo Radosne vijesti - Krista (2. Korinćanima 4:4). Promatrano u cjelini, svijet se nalazi u sotoninoj duhovnoj vlasti (1. Ivanova 5:19). Za održavanje takvog stanja nisu mu potrebni nikakvi posebni savezi s ljudima. Podrazumijeva se da je koncentracija sotonine duhovne moći veća na onim mjestima gdje se ljudi u većoj mjeri prepuštaju bezbožnosti i požudi. No, to samo utječe na razinu zla. Sotona ne može biti doslovno istjeran iz nekog područja, kako to vjeruju učitelji molitvene borbe. Ne postoji niti jedan izvještaj u Pismu koji bi išao u prilog takvoj tvrdnji. Dobra je vijest da može i treba biti istjeran iz ljudskih života kroz obraćenje i spasonosnu vjeru u Isusa Krista.

Druga netočna tvrdnja vezana je uz pokajanje. Pismo nigdje ne uči da se vjernik može ili uopće treba kajati umjesto nevjernika, a kamoli da to ostvaruje pozitivne rezultate u duhovnom svijetu, ili uništava sotoninu moć nad ljudima. To je kriva i vrlo opasna nauka koja u neizgrađenim ljudima može proizvesti potpuno iskrivljenu sliku Božje pravednosti. Svaki čovjek je odgovoran za svoje grijehе i samo kroz osobno pokajanje može primiti Božje oprostjenje.

Važno je naglasiti da nebiblijsko molitveno ratovanje nije samo potpuno besmisleno i neučinkovito, nego i vrlo opasno za one koji se upuštaju u takvo što. Iako dobronamjerno, vjernici zavedeni maštovitim i krivim učenjima uzaludno provode dane, mjesece i godine “vežući i tjerajući” demonske sile iznad područja u

kojima žive. Duhovna borba i općenito komuniciranje s demonima dopušteno je isključivo u dva slučaja. Prvi je kad se s njima suočavamo u području svog života. Tada trebamo vjerom primijeniti autoritet (Rimljanima 5:17) i jasno im staviti do znanja da čvrsto stojimo na istini Božje riječi, upravo kao što je Isus porazio Sotonu u pustinji.

Pismo nas poziva da se sotonu odupremo čvrsti u vjeri (1. Petrova 5:9). Pri tom moramo voditi računa o tome da budemo dostojanstveni u toj borbi. Pred sobom imamo protivnike koji su anđeoska bića, daleko nadmoćnija od nas. Nikako ih ne smijemo vrijeđati ili izazivati pogrdnim nazivima. To uvijek trebamo imati na umu! Drugi slučaj je u propovjedničkoj službi kad nam Sveti Duh otvori vrata da molimo za ozdravljenje bolesnika ili izgonimo zle duhove iz ljudi. Svako djelovanje izvan tih dvaju područja predstavlja izlazak iz okvira Božje volje, a time i Njegove zaštite. Demonske sile imaju legalno pravo napasti i duhovno ozlijediti, čak i uništiti svakog čovjeka koji ih napada djelujući protivno učenju Pisma, a to onda podrazumijeva i bez podrške Svetog Duha.

Puno stihova u Pismu upozorava na djelovanje krivih učitelja i lažnih proroka. Pogledajmo one dijelove upozorenja koji imaju puno dodirnih točaka s molitvenom borbom protiv demonskih sila, svezivanjem i tjeranjem demona, korenjem sotone i svom drugom prepoznatljivim terminologijom molitvenog ratovanja. Petar u drugoj poslanici upozorava na ljude “*koji se obijesni i drski, ne boje uvredljivim riječima napadati Slave, dok anđeli, iako su od njih jači i snažniji, ne izriču uvredljive osude protiv njih kod Gospodina.*” (2:10,11) Juda u poslanici upozorava “*na sanjare, koji kaljaju svoje tijelo, preziru Gospodinovo vrhovništvo i uvredljivim riječima napadaju Slave*”. (8) Isto kao i u Petrovoj poslanici, u sljedećem stihu povučena je paralela s uzdržljivošću Božjih anđela u verbalnoj komunikaciji s demonima: “*Naprotiv, Mihael arkanđeo,*

kad se u borbi za Mojsijevo tijelo prepirao s đavlom, nije se usudio izreći protiv njega uvredljivu osudu, nego je rekao: 'Neka bi ti Gospodin zapovjedio da ušutiš.'”

U svjetlu svega navedenog, svaki kršćanin uključen u molitveno ratovanje trebao bi se odvratiti od sudjelovanja u tome. Izvorno učenje Pisma osigurava nam sve potrebne obavijesti koje su nam neophodne za uspješan i pobjednički život u Kristu, kao i propovijedanje Evandjelja izgubljenom svijetu. Isus Krist se ne mijenja nikada! Standardi koji su vrijedili za prvu Crkvu vrijede i za današnju. Nama nisu potrebna nova “super - otkrivenja” o molitvenoj borbi, nego ponizna primjena onih duhovnim principa koji su uspješno djelovali u Kristovoj i apostolskoj službi.

Napomena: Citati Johna Mulindea izvađeni su iz serije njegovih propovjedi "Combat in the heavenlies"